

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 1T/55/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416010246
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Bašistová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8416010246.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok v senáte zloženom z predsedu JUDr. Lucie Bašistovej a prísediacich Ing. Viktora Lipčáka a JUDr. Dušana Modranského na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3. septembra 2019 v trestnej veci obžalovanej W. Z. S., E., pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 3 písmeno a/, Trestného zákona jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaná
W. Z. S., E., nar. XX.XX.XXXX v N. D., trvalé bydlisko
W. Č. XXX/XX, B. A., Y. K.,

u z n á v a s a z a v i n n ú, ž e

v období rokov 2009 až 2013 v K., na ul. M. V. č. XX, v Zariadení pre seniorov a Zariadení opatrovateľskej služby, ako vtedajšia riaditeľka zariadenia a štatutárna zástupkyňa rozpočtovej organizácie Mesta K., porušila ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme a ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 553/2003/ Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme tým, že okrem odmien, ktoré jej boli udeľované v období rokov 2009 až 2013 Mestom K., na základe návrhov odsúhlasených a podpísaných primátorom Mesta K. na udelenie odmien, sama pri rozhodovaní o udeľovaní odmien svojím zamestnancom, rozhodovala o udeľovaní odmien aj pre jej osobu ako riaditeľku zariadenia pre seniorov a štatutárnu zástupkyňu zariadenia, na čo nemala oprávnenie, pričom v roku 2009 jej celkovo bola vyplatená na odmenách suma 4.500,- €, avšak podľa odsúhlasených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2009 len v sume 800,-€, v roku 2010 jej bolo vyplatená na odmenách suma 4.531,50,- €, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K., jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2010 len v sume 1.100,-€, v roku 2011 jej bola vyplatená na odmenách suma 6.561,50,- €, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2011 len v sume 900,-€, v roku 2012 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.200,- €, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2012 len v sume 1.700,-€ a v roku 2013 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.100,-€, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za r. 2013 len v sume 1.000,-€, čím takto spôsobila pre Zariadenie pre seniorov a Zariadenie opatrovateľskej služby, M. V. Č. XX, K. najmenej v sume 36.393,-€,

t e d a

inému spôsobila značnú škodu tým, že porušila všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok,

č í m s p á c h a l a

zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 237 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona na
trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona s poukazom na § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, súd obžalovanej výkon uloženého trestu podmienienečne odkladá na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno j/ Trestného zákona súd ukladá obžalovanej povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenej strane Zariadeniu pre seniorov a Zariadeniu opatrovateľskej služby, M. V. XX, XXX XX K., J.: XXXXXXXX škodu vo výške 36 393,- Eur.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku súd o d k a z u j e poškodenú stranu Zariadenie pre seniorov a Zariadenie opatrovateľskej služby, M. V. XX, XXX XX K., J.Č.: XXXXXXXX so zvyškom jej nároku na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok podal dňa 2.5.2016 obžalobu na Okresný súd Kežmarok obžalobu na obvinenú W.. Z. S., E.. pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods.1, ods.3 písm. a/, Trestného zákona , ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Obžalovaná W.. Z. S., E.. na hlavnom pojednávaní v súlade s § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásila, že je nevinná a na svoju obranu uviedla, že v období rokov 2009 až 2013 si sama nikdy odmenu nenavrhol. Zákon č. 553/2003 o odmeňovaní podľa nej poníma dva systémy udeľovania odmien a to jednak za úlohy plnenia nad rámec, o ktorých rozhodoval primátor a potom za mimoriadne plnenie úloh, o týchto bol oprávnený rozhodovať Ing. V., vtedajší prednosta Mestského úradu. J.. V. ju poveril vypracovaním internej smernice, ohľadne postupu pri udeľovaní odmien riaditeľke zariadenia. Nepamätá si dátum, kedy bolo toto poverenie doručené zariadeniu. Smernicu odovzdala Ing. V., dátum si nepamätá, bola aj v zariadení, nebola opatrená pečiatkou zariadenia. Rozdeľovanie odmien bolo určené percentuálne 10% pre riaditeľku z úspory, 50% z tých 10% pre ekonómku, 20-30% z tých 10% pre vedúcich pracovníkov. V danom poverení nebola uvedená povinnosť oboznámiť s takto vyplatenými odmenami zriaďovateľa Mesto K.. Obžalovaná zároveň uviedla, že určovanie odmien pre ňu ako riaditeľku zariadenia bolo v právomoci zriaďovateľa. Na otázku, či bola upovedomená o výške odmeny, ktorá jej bola určená primátorom mesta, obžalovaná odpovedala, že niektoré odmeny podpisovala. Časť odmien jej bola priznaná primátorom a druhá za mimoriadne plnenie povinnosti Ing. V. v zmysle zákona č. 553/2003. V zariadení prebehlo viacero kontrol, auditov a nikdy jej nebolo vytknuté konanie v rozpore so zákonom. Sama si odmenu nedávala, pri rozdeľovaní odmien prítomná nebola. Až na hlavnom pojednávaní zistila ako celý systém fungoval, postupovala však podľa zaužívaného systému. Pokiaľ jej konanie nebolo v súlade so zákonom, mala byť na to upozornená ekonómkou zariadenia alebo zriaďovateľom, pretože ona nemá ekonomické vzdelanie. Obžalovaná ďalej uviedla, že zariadenie fungovalo z finančných prostriedkov, ktoré boli poskytované zriaďovateľom zo štátneho rozpočtu ako aj z finančných prostriedkov klientov. V prípade, že došlo k úspore financií, tieto boli preklasifikované, aby boli použiteľné na odmeny. Následne ekonómka vytvorila zoznam zamestnancov, kde sa určovala výška odmien u každého jedného, kde rukou dopisovala výšku odmien všetkým zamestnancom vrátane nej. Ekonómka mala prejednať jej odmenu so zriaďovateľom, bolo to v náplni jej práce. Jej odmeny síce boli v zariadení najvyššie, no ich výšku nikdy s

nikým nekonzultovala. Na otázku kto bol jej zamestnávateľom, obžalovaná uviedla, že Mesto K.. Svoju výpoveď následne doplnila, kedy uviedla, že po r. 2002 sa jej pracovno právny pomer - menovanie zmenil písomným stanoviskom Krajského úradu Prešov na pracovno právny vzťah, ale bližšie nevyšpecifikovaný. Mesto K. ako nový zriaďovateľ si túto skutočnosť vysvetlilo svojisky, vystavilo jej pracovnú zmluvu, ktorá však nespĺňala náležitosti stanovené Zákonníkom práce. Mesto K. nebolo platiteľom jej mzdy a preto nemohlo ísť o pracovno právny vzťah s Mestom. Bola platená z rozpočtu zariadenia, resp. z dodávaných štátnych dotácií. Všetky poskytované odmeny jej šli z rozpočtovej kapitoly zariadenia, nie Mesta. Taktiež rozviazanie pracovného pomeru pri odchode na starobný dôchodok realizovala so Zariadením pre seniorov K., nie s Mestom K.. Mesto K. na základe poverenia č. 3/2015 začalo v Zariadení pre seniorov realizovať kontrolu na vyčerpané finančné prostriedky v rokoch 2009 až 2014. Kontrola bola účelová a neoprávnená, lebo finančné prostriedky disponované zariadením boli pridelené štátom. Z toho dôvodu Mesto nebolo oprávnené kontrolovať finančné prostriedky, ktoré Zariadeniu nikdy neposkytlo. Naopak kontroly vykonávané štátnymi inštitúciami nezaznamenali žiadne pochybenia pri čerpaní finančných prostriedkov. Na základe týchto skutočností bol vytvorený priestor na nekvalifikované výstupy bez adekvátnych ekonomických rozborov s vyčíslovaním neexistujúcej škody. Je názoru, že s využitím komunikačnej stratégie, s emočnými pseudo dôkazmi bolo účelovo vytvorené laboratórium zločinu bez rešpektovania profesionálnej slušnosti a kultúry ovládané mobingom a lobingom. Záverom poznamenala, že všetky podmienky voči štátnym inštitúciami ako aj voči samospráve mesta K. a Zariadeniu pre seniorov K. boli v r. 2009 až 2014 priebežne plnené bez akýchkoľvek ekonomických škôd. Má za to teda, že z jej strany nedošlo k neoprávnenému nakladaniu s finančnými prostriedkami štátu, nevznikla škoda ani zariadeniu, ani Mestu K.V., ani štátu, preto finančné prostriedky poskytnuté zariadeniu boli využité pre zariadenie, resp. nevyužité sa vrátili späť štátu. Postupovala v súlade so zákonom, na základe poverenia kompetentnej osoby a vypracovanej internej smernice. Poukázala vo svojej výpovedi aj na zákon č. 416/2001 o prechode niektorých pôsobností orgánov štátnej správy na obce a vyššie územné celky, kedy sa dostalo zariadenie od 1.7.2002 do zriaďovateľskej pôsobnosti mesta K. a zariadenie bolo právne subjektívne. Do dnešného dňa nedostala od Mesta K. pracovnú zmluvu ani pracovnú náplň. Zamestnanci zariadenia a ani ona neboli zamestnancami Mesta. Finančné prostriedky im boli dané štátom, nie Mestom K..

Svedkyňa poškodená V. V. J. na hlavnom pojednávaní zotrvala na výpovedi z prípravného konania, uplatnila si náhradu škody vo výške 50 014,52 eur pozostávajúcu zo sumy 36 593,- eur, zvyšnú časť tvoria odvody, ktoré zamestnávateľ vykonal v prospech obžalovanej. Poškodená ku skutku uviedla, že v súčasnej dobe pôsobí ako riaditeľka v Zariadení pre seniorov, po nástupe do tejto funkcie zistila analýzou jednotlivých oddelení, že zo strany obžalovanej ako bývalej riaditeľky došlo v období od roku 2009 do roku 2013 k neoprávnenému vyplácaniu odmien jej samej. V prípade zariadenia sa jedná sa o mestskú rozpočtovú organizáciu, zriaďovateľom je Mesto K. a preto všetky rozpočty podliehajú schváleniu mestskému zastupiteľstvu. V prípade, ak sa schváli nejaký rozpočet na nasledujúci rok, nie je nevyhnutné tento balík rozdeliť na odmenách, ale je na štatutárovi zariadenia, aby vykonal svoju prácu hospodárne a ekonomicky a s týmto balíkom peňazí efektívne narábal, napr. tieto peniaze prerozdeliť zamestnanom alebo prerozdeliť na inú položku ako napríklad nákup vybavenia interiéru. Na prevádzku zariadenia dostáva financie v prvom rade od Mesta K. a druhý zdroj je od klientov. K porušeniu zákona zo strany obžalovanej došlo v tom, že na takéto vyplácanie odmien ako zamestnanom Mesta K. bol oprávnený jedine primátor ako zriaďovateľ zariadenia. O uvedenej skutočnosti informovala primátora Mesta K., ktorý do uvedeného zariadenia zaslal kontrolórku J. W., ktorá výsledky kontroly predložila primátorovi Mesta K.k a ten následne túto vec postúpil tunajšej prokuratúre. Má za to, že zo strany obžalovanej sa jednalo o úmyselné konanie. Spochybnila aj existenciu poverenia J. V., ktoré by oprávňovalo obžalovanú ako štatutárnu zástupkyňu zariadenia na udeľovanie odmien samej sebe, ako aj zápis predmetného poverenia v poštovej knihe. Rovnako tak spochybnila aj existenciu smernice, táto sa v Zariadení nenachádzala a nenachádzalo sa tam ani poverenie J. V.. Smernica nebola opatrená pečiatkou zariadenia, je len podpísaná obžalovanou.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu J. D. W., táto v období rokov 2009-2013 z titulu svojej pozície ako hlavnej kontrolórky mesta K. vykonávala v zariadení pre seniorov celkovú kontrolu všetkých transakcií, počas tejto kontroly zistila porušenie zákona č. 553/2003 o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Časť kontroly sa týkala vyplácania odmien, pri danej kontrole bolo zistené porušenie § 20 vyššie citovaného zákona, kde bolo zistené, že štatutárovi boli vyplatené odmeny vo výške presahujúcej 30 000,- eur a tieto boli vyplatené neoprávnené

a to na základe podnetu štatutára zariadenia, ktorý dostala J.. Š. vedúca ekonomického oddelenia. Zároveň poukázala na to, že kontrolou bolo zistené aj vyplatenie odmien štatutárovi zariadenia oprávnené vo výške 5 900,- eur. Jej povinnosťou bolo túto skutočnosť oznámiť resp. podať podnet túto skutočnosť prešetriť vyšším orgánom. Svedkyňa opísala mechanizmus schvaľovania, určovania odmien pre riaditeľku zariadenia, kedy predpísané tlačivo s označením Návrh na vyplatenie odmeny, kde časť konkrétne výška sa dopisovala ručne, podpisoval primátor mesta, pokiaľ súhlasil s vyplatením takýchto odmien. Jedno tlačivo bolo pre Zariadenie a druhé sa nechávalo na Mestskom úrade. Na oprávnené vyplatených odmenách bol zákonný postup dodržaný. Hlavnú ekonómku upozornila aj na jej zodpovednosť za danú situáciu, načo jej povedala, že ona dostala ústny príkaz od riaditeľky a túto musí počúvať. Zhodne tak vypovedala svedkyňa v prípravnom konaní.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu J.. Z. Š., táto pôsobila v Zariadení počas žalovaného obdobia ako ekonómka. Čo sa týka udeľovania odmien uviedla, že odmeny si vyplácali štvrt ročne alebo pol ročne. Obžalovaná ako vtedajšia riaditeľka zariadenia teda odmeny navrhovala, nadiktovala jej ich výšku aj výšku odmeny sebe samej, a ona ich následne pripisovala jednotlivým zamestnancom do zoznamu ceruzkou. Najprv navrhla odmeny rádomým zamestnancom, následne vedúcim zamestnancom a potom aj sebe. Následne to nahodila mzdová účtovníčka do miezd, vytvorila súbor a ona to potom zaslala banke cez internetbanking. Problémové boli len odmeny obžalovanej, pretože ona si ich ako riaditeľka Zariadenia navrhla sama a v najvyššej sume, pričom by jej ich mal schvaľovať Mestský úrad. V období rokov 2009-2013 jej boli vyplácané odmeny aj z Mestského úradu. Obžalovanú sa snažila upozorniť na nezákonný postup, priamo jej to povedať nemohla, prišla by o miesto, odpoveď bola, že riaditeľka má nejaký list z Mestského úradu, že si môže udeliť odmeny, ale nikdy jej ten list neukázala. Odmeny sa vyplácali zo zdrojov 111 štátny rozpočet a zo zdrojov 41 to boli vlastné prostriedky, tie sa ale mali prioritne používať na prevádzku zariadenia a drobné opravy, materiál, bežnú prevádzku. Obžalovanou ako riaditeľkou Zariadenia bola poverená, aby na Mestskom úrade vyzdvihla návrhy na jej odmeny, bola tam asi dvakrát. Primátor mesta riaditeľke dával osobitné odmeny a ona si s ostatnými pracovníkmi dávala ďalšie odmeny.

Svedok J. Š. vypočutý na hlavnom pojednávaní zotrval na výpovedi z prípravného konania a uviedol, že vo funkcii primátora Mesta K. pôsobil od roku 2003 do roku 2014. Na starosti mal aj rozpočtové a príspevkové organizácie, kde patrilo aj príslušné zariadenie seniorov Domov dôchodcov, kde pôsobila ako riaditeľka obžalovaná. Raz štvrťročne sa vyhodnocovala ekonomika všetkých rozpočtových organizácií za prítomnosti hlavného kontrolóra, ekonóma a prednostu mestského úradu, kedy neboli zistené nejaké závažné pochybenie. Koncom roka 2014 dala obžalovaná výpoveď. Nemal vedomosť o tom, že si obžalovaná udeľuje odmeny sama sebe. Po voľbách sa o danú problematiku prestal zaujímať a dozvedel som sa o nej až následne z médií. K odmenám udeľovaným riaditeľom rozpočtových a príspevkových organizácií vypovedal, že tieto boli udeľované zhruba dvakrát ročne, na základe návrhov vedúcich jednotlivých oddelení, návrhy podpisoval primátor, dodržiaval tento zaužívaný postup s tým, že niektoré návrhy aj upravil. Odmenu obžalovanej ako riaditeľke udeľoval primátor, či bola k tomu vypracovaná bližšia smernica, k tomu sa vyjadriť nevedel. Mal vedomosť o tom, že nejakú smernicu pripravoval J.. V., ale čoho sa týkala, nevedel. Obžalovanú do funkcie riaditeľky Zariadenia pre seniorov nemenoval, po nastúpil do funkcie primátora v roku 2003 už v danej funkcii pôsobila.

Svedok J.. V. K. zotrval na výpovedi z prípravného konania, na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v žalovanom období pôsobil na Mestskom úrade ako vedúci ekonomického oddelenia. Zariadenie pre seniorov hospodáril s finančnými prostriedkami, ktoré pozostávali jednak z prostriedkov zo štátneho rozpočtu ako aj z poplatkov klientov zariadenia. Pokiaľ išlo o hospodárenie s týmito prostriedkami, obžalovaná ako riaditeľka navrhovala rozpočet na kalendárny rok, Mesto do toho nezasahovalo, ponechávalo to v jej kompetencii. Rovnako ponechávalo v jej kompetencii poskytovanie odmien, avšak pokiaľ sa jednalo o odmeny, ktoré mali byť vyplatené riaditeľke, tak vypracovali návrh, tento návrh predložilo oddelenie sociálnych vecí prednostovi mestského úradu a ten následne primátorovi, takže o tom rozhodoval primátor a toto rozhodnutie malo písomnú formu. Riaditeľka takejto organizácie nemôže schváliť sama sebe takúto odmenu. Smernica, ktorá by to povoľovala sa na Mestskom úrade nevyskytovala. Zhodne tak vypovedal svedok v prípravnom konaní.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu V. K., táto pracovala v Zariadení pre seniorov v rokoch 2008 až 2013 ako mzdárka. Uviedla, že obžalovaná ako riaditeľka zaradenia si navrhovala odmeny sama spolu s ekonómku, ona pri tom nebola.

Na hlavnom pojednávaní vypočutá svedkyňa Z. X. uviedla, že v Zariadení pre seniorov preberala poštu, po prebratí pošty túto odovzdávala na ekonomické oddelenie. Na otázku, či niekedy evidovala alebo zapisovala poverenie od J.. V. adresované obžalovanej odpovedala, že áno, osobne ho priniesla obžalovaná, zapisovala to ako poverenie z Mestského úradu. K obsahu poverenia sa vyjadriť nevedela, odovzdala ekonomickému oddeleniu.

Svedkyňa Q.. M. V. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že od roku 2006 do roku 2012 pracovala ako vedúca na sociálnom úseku na Mestskom úrade v K., v tom čase príslušné Zariadenie pre seniorov fungovalo ako samostatná rozpočtová organizácia. Pokiaľ ide neoprávnené vyplácanie odmien riaditeľke zariadenia uviedla, že všeobecný postup bol taký, že niekedy na základe pokynu prednostu Mestského úradu na vypracovanie návrhu na vyplácanie odmien, tento návrh vypracovala, výšku odmeny nenavrhovala, niekedy bola uvedená výška odmeny už vopred. Návrh odovzdala prednostovi a ten následne primátorovi, ktorý návrh schvaľoval a odtiaľ bol návrh doručovaný príslušnému personálnemu oddeleniu buď na Mestskom úrade, alebo príslušnému zariadeniu. Svedkyňa nemala vedomosť o existencii poverenie od prednostu J.. V. riaditeľke Zariadenia pre seniorov ohľadne udeľovania odmien, nemala vedomosť o tom, že riaditeľka si udeľuje odmeny sama sebe.

Svedkyňa V. T. vypovedala, že od 1.12.2012 pôsobila v Zariadení pre seniorov ako vedúca sociálnych vecí na Mestskom úrade, s vtedajšou riaditeľkou spolupracovala len v oblasti metodického usmernenia. Odmeny nespádali pod jej kompetencie.

Svedkyňa J.. L. X., na hlavnom pojednávaní zotrvala na svojej výpovedi z prípravného konania, na Mestskom úrade pôsobila od roku 2009 do roku 2014 ako hlavná kontrolórka mesta K.. Vykonávala kontrolnú činnosť v rámci jednotlivých zariadení podľa plánu kontrol, aj v Zariadení pre seniorov, nekontrolovali ale rozdeľovanie odmien, nebolo to v jej kompetencii. Pokiaľ ekonómka zariadenia vedela o nejakých problémoch ohľadom udeľovania odmien, mala možnosť sa vždy obrátiť buď na primátora mesta alebo na ňu ako na hlavnú kontrolórku, alebo na ekonóma mesta, boli by ju usmernili. Nikto ju v súvislosti s tým nekontaktoval, nemala vedomosť o tom, že si obžalovaná ako riaditeľka v rokoch 2009 až 2013 udeľovala odmenu sama. Podľa nej si riaditeľka sama mohla udeľovať odmenu, ale osoba ktorá ich účtovala, vyplácala, mala to skontrolovať, podpísať, overiť a v prípade nejakých pochybností to ohlásiť. Svedkyňa zároveň uviedla, že v období rokov 2009 až 2013 J.. V. pôsobil na Mestskom úrade v K. ako vedúci organizačného oddelenia. Na základe poverenia primátorom mohol vydať usmernenie ohľadne vyplácania odmien štatutárnym zástupcom jednotlivých zariadení zriadených Mestom, ale usmernenie by musel podpísať primátor.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedka R. H., ktorý od roku 2011 do januára 2015 pôsobil ako prednosta MÚ K., jeho funkcia vyplývala zo zákona a spočívala v riadení činnosti Mestského úradu. Ako prednosta nemal žiaden priamy ani nepriamy dosah na činnosť zriadených organizácií, do činnosti organizácií nijakým spôsobom nezasahoval. Nemal vedomosť, ako bolo postupované pri navrhovaní odmien štatutárnym zástupcom zariadení, túto právomoc mal primátor.

Vzhľadom na rozpory vo výpovedi svedka v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, súd postupom podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku tento rozpor odstraňoval. Svedok zotrval na výpovedi z prípravného konania.

Vyššie uvedené dôkazy súd následne vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne a dospel k nasledovným záverom.

Obžalovaná na HP rovnako tak aj v prípravnom konaní spáchanie skutku poprela a na svoju obranu uviedla, že ako riaditeľka Zariadenia pre seniorov pôsobila dlhé roky, svoju činnosť vždy vykonávala v súlade so zákonmi, nikdy nekonala ani v rozpore so zákonom č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, ktorý poníma dva systémy udeľovania odmien a to jednak odmeny za plnenie úloh nad rámec, o udelení ktorých rozhodoval primátor a potom odmeny za mimoriadne plnenie úloh, o ktorých bol oprávnený rozhodovať J.. V.. Zároveň uviedla, že zariadenie fungovalo z finančných prostriedkov, ktoré dostávalo zo štátneho rozpočtu ako aj z finančných prostriedkov od svojich klientov, v prípade, že došlo k úspore financií, tieto sa preklasifikovali, aby boli použiteľné na odmeny. Zamestnancom ako aj jej samej navrhovala odmenu ekonómka zariadenia J.. Š.

tak, že na zoznam zamestnancov rukou dopisovala výšku odmeny, potom mala ekonómka túto odmenu prejednať so zriaďovateľom, nevedela uviesť, aký bol systém, či s primátorom, J.. V., alebo s vedúcim sociálneho oddelenia. Sama sebe nikdy odmenu nenavrhol, nikdy nebola pri rozdeľovaní odmien, svoje odmeny ako ani ich výšku s nikým nekonzultovala, ona si sama odmenu nikdy nenavrhol. Obrana obžalovanej spočívala aj v tom, ako to uviedla na HP, že nemá ekonomické vzdelania, až na HP sa naučila ako celý systém odmeňovania funguje, nikdy nekonala v záujem sa obohatiť. Obžalovaná v ďalšom poukázala na spoluprácu s J.. V. vtedajším prednostom Mestského úradu a na ním vydané poverenie, na základe ktorého bola oprávnená vypracovať internú smernicu ohľadne udeľovania odmien sebe ako riaditeľke zariadenia, kde bolo rozdeľovanie odmien určené percentuálne z úspor z finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu. Zároveň ale na otázku prokurátora, či obsahom daného poverenia bolo, že môže udeliť odmeny sama sebe odpovedal, že toto obsahom poverenia nebolo. Obžalovaná poukázala na prechod pôsobnosti Zariadenia pre seniorov z Krajského úradu v Prešove na mesto K. zákonom č. 416/2001 Z. z. a na s tým súvisiacu skutočnosť, že do dnešného dňa nedostala od Mesta K. pracovnú zmluvu ani pracovnú náplň, preto nemohlo ísť o pracovno právny vzťah s Mestom K., Zamestnanci zariadenia a ani ona neboli zamestnancami Mesta K. a finančné prostriedky boli zariadeniu boli poskytované štátom a nie Mestom K.. Pracovná zmluva vypracovaná Mestom K. v roku 2003 nie je pracovnou zmluvou, lebo Mesto nikdy nebolo platiteľom jej mzdy, ani jej odmien.

Súd obrane obžalovanej neuveril, pretože jej výpoveď bola vyvrátená predovšetkým výpoveďou svedkyne poškodenej, výpoveďami ďalších svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní, ako aj listinnými dôkazmi. Súd poukazuje predovšetkým na výpoveď svedkyne poškodenej V.. J., ktorá v súčasnej dobe pôsobí ako riaditeľka predmetného Zariadenia pre seniorov a ktorá podrobne opísala, akým spôsobom došlo zo strany obžalovanej k porušeniu zákona a to konkrétne neoprávneným vyplácaním odmien jej samej ňou samou ako štatutárkou zariadenia v období rokov 2009 až 2013 kedy na takéto vyplácanie odmien bol oprávnený jedine primátor mesta ako zriaďovateľ zariadenia. O daných skutočnostiach svedčia aj závery finančnej kontroly vykonanej v príslušnom zariadení. Má za to, že konanie obžalovanej bolo plánované, obžalovaná konala vedome. O internej smernici, ktorá by mala upravovať postup pri rozdeľovaní odmien, na ktorú sa odvolávala obžalovaná, vedomosť nemá, v zariadení takáto smernica neexistuje, ani s ňou pri nástupe do funkcie riaditeľky nebola oboznámená. Rovnako tak nemá vedomosť o existencii poverenia vydaného J.. V., toto sa v zariadení nenachádzalo. Spochybnila aj samotný zápis tohto poverenia v poštovej knihe zariadenia. Zároveň uviedla, že zariadenie je rozpočtovou organizáciou, zriaďovateľom je Mesto K. a všetky rozpočty podliehajú schváleniu mestským zastupiteľstvom a v prípade, ak sa schváli nejaký rozpočet na nasledujúci rok, je na štatutárovi zariadenia, aby s týmto balíkom peňazí narábal efektívne a svoju prácu vykonal hospodárne a ekonomicky.

V súlade s výpoveďou poškodenej vyznela aj výpoveď svedkyne A.. D. W., ktorá zhodne tak opísala okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu skutku. Poukázala na závery následnej finančnej kontroly v zariadení, pri ktorej bol zistený nesúlad medzi odmenami vyplácanými neoprávnene a reálne vyplácanými odmenami obžalovanej ako vtedajšej riaditeľke zariadenia, na základe predložených mzdových listov jej za obdobie rokov 2009 až 2013 boli neoprávnene vyplatené odmeny v sume 36 993,- eur, vo svojej výpovedi uviedla zákonný postup pri udeľovaní odmien štatutárovi zariadenia a to, že štatutárovi môže odmenu udeliť len primátor, nie odbory, ani iný zamestnanec, navrhnuť ju môže aj sám štatutár, avšak tento návrh musí primátor odsúhlasiť.

Výpoveď obžalovanej bola vyvrátená aj výpoveďou svedkyne J.. Š. bývalej ekonómky zariadenia, ktorá poprela, aby ona rozhodovala o udeľovaní odmien jednotlivým zamestnancom a obžalovanej ako vtedajšej riaditeľke zariadenia, ona len pripravila zoznam zamestnancov, do ktorého potom zapisovala výšku odmien obžalovaná a pripisovala ich aj sebe samej, resp. jej výšku odmien nadiktovala, správny postup bol ale taký, že obžalovanej mal odmeny schvaľovať Mestský úrad. Nezákonný postup obžalovanej pri udeľovaní odmien samej sebe ako riaditeľke zariadenia potvrdili svojimi výpoveďami aj ďalší na hlavnom pojednávaní vypočutí svedkovia a to bývalý primátor J.. Š., V. K. mzdová účtovníčka zariadenia, vedúci ekonomického oddelenia Mestského úradu K. J.. K., vedúca sociálneho oddelenia Mestského úradu K. Q.. V.. Zhodne vo svojich výpoveďach uviedli všeobecný a zákonný postup pri udeľovaní odmien štatutárnemu zástupcovi zariadenia a to na základe písomného návrhu na poskytnutie odmeny štatutárnemu zástupcovi vypracovaným vedúcim oddelenia sociálnych vecí Mestského úradu, bez uvedenia konkrétnej výšky odmeny, následne prednostom Mestského úradu predloženým primátorovi a ním schválený a podpísaný.

Oboznámením sa s listinným dôkazom na hlavnom pojednávaní a to kópiou Poštovej knihy zariadenia predloženou poškodenou V.. J. mal súd zistené, že v riadku 959 zo dňa 8.11.2010 je záznam o došlej pošte obsahujúci celkovo tri podania medzi nimi aj podanie označené ako „Poverenie p. V.“ s uvedením mien dvoch osôb vybavujúcich danú agendu a to p. S. a p. F.. Poškodená poukázala na obvyklý postup pri zápise došlého podania, kedy sa do jednej kolónky zapisuje len jedno podanie prípadne viac spolu súvisiacich podaní a rovnako sa zapisuje len jedna osoba vybavujúca dané podanie. Pochybnosti o existencii daného poverenia vyvoláva jednak tá skutočnosť, že toto je v knihe došlej pošty zapísané v jednej kolónke spolu s ďalšími troma spolu nesúvisiacimi podaniami a na ich vybavenie sú označené dve osoby s poznámkou ekonomický úsek - odmeňovanie, ako aj skutočnosť, že je to jediná zmienka o danom poverení.

Rovnako tak bola vyvrátená aj obrana obžalovanej spočívajúca v jej oprávnení vyplácať odmeny sebe samej na základe poverenia vydaného J.. V., vtedajším prednostom Mestského úradu a na základe ktorého potom vypracovala internú smernicu. V danom súd poukazuje jednak na vyjadrenia vyššie uvedených svedkov, vypočutých tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní, ktorí o existencii poverenia a na základe neho vypracovanej internej smernici zariadenia vedomosť nemali. Podľa vyjadrenia poškodenej V.. J. sa dané poverenie ani smernica v zariadení nenachádzali, zápis poverenia do poštovej knihy zariadenia spochybnila. Podľa vyjadrenia svedka J.. Š. bývalého primátora Mesta K. J.. V. nemal oprávnenie na vydanie takého poverenia, nemá vedomosť o predmetnom poverení a čo sa týka smernice vypracovanej na základe poverenia, spomína si len na jednu predloženú mu pri výsluchu v prípravnom konaní a na tejto absentuje jeho podpis. Prednosta Mestského úradu K. J.. K. X. v písomnom podaní zo dňa 26.2.2018 súdu oznámil, že poverením vydaným R. V. na odmeňovanie zamestnancov zariadenia Mestský úrad nedisponuje, nedisponuje ani internou smernicou o rozdeľovaní odmien riaditeľom rozpočtových a príspevkových organizácii. V neposlednom súd poukazuje aj na v spise obsiahnutú Smernicu pre udeľovanie odmien v Zariadení pre seniorov, M. V. XX, K. na roky 2010-2014 vypracovanú obžalovanou dňa 10.11.2010 na základe vyššie uvedeného poverenia, súčasťou ktorej je 6 príloh s kritériami odmien pre jednotlivé úseky zariadenia. Daná smernica hneď v úvode ozrejmuje postup pri vyplácaní odmien v prípade úspory mzdových prostriedkov, kedy je potrebné radiť sa metodickými usmerneniami, ktoré boli prejednané so zriaďovateľom dňa 10.11.2010. Táto smernica je opatrená len podpisom obžalovanej ako vtedajšej riaditeľky zariadenia, absentuje pečať zariadenia, absentuje podpis primátora, absentuje podpis J.. V., resp. ním vydaného poverenia, ktoré by malo byť jeho súčasťou, keďže práve toto poverenie bolo základom pre vydanie danej smernice, rovnako tak absentuje aj existencia tejto smernice na Mestskom úrade, nehovoriac o skutočnosti, že zriaďovateľ zariadenia nemal vedomosť o metodických usmerneniach, ktoré s ním mali byť podľa vyjadrenia obžalovanej prerokované dňa 10.11.2010. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že v spise obsiahnutá smernica je vypracovaná samotnou obžalovanou účelovo v snahe zlegalizovať svoj nezákonný postup pri vyplácaní odmien.

Obranu obžalovanej spočívajúca v tom, že s Mestom K. nebola v žiadnom pracovno právnom vzťahu, nebola zamestnancom Mesta K. a že ku dnešnému dňu jej nebola predložená pracovná zmluva, súd vyhodnotil ako účelovú, tendenčnú a vyvrátenú listinnými dôkazmi. V danom je potrebné poukázať na skutočnosť, že obžalovaná bola do funkcie riaditeľky Domova dôchodcov v K.Ž., M. V. XX vymenovaná prednostom Krajského úradu v Prešove dňom 1. apríla 1999 a to na základe § 67 zákona NR SR č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci a v zmysle § 65 Zákonníka práce. O danej skutočnosti svedčí menovací dekrét v spise obsiahnutý a na hlavnom pojednávaní oboznámený.

Súd sa oboznámil aj s ďalším listinným dôkazom a to Oznámením o ďalších podmienkach vyplývajúcich z pracovno-právnych vzťahov zamestnancov vo verejnej službe zo dňa 2.4.2002, ktorým Krajský úrad v Prešove obžalovanej ako vtedajšej riaditeľke zariadenia oznámil, že jej pracovný pomer, ktorý bol založený vymenovaním sa v súlade s § 252 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce považuje za pracovný pomer vzniknutý pracovnou zmluvou a v súlade s § 43 a § 44 Zákonníka práce je oznámil pracovný čas, výmeru dovolenky za kalendárny rok, termín výplaty.

Podľa § 1 ods.1, ods. 2 zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky tento zákona ustanovuje prechod pôsobností z ministerstiev, z krajských úradov a z okresných úradov na obce a na vyššie územné celky, ktorými sú podľa osobitného

zákona samosprávne kraje, v rozsahu a spôsobom ustanovenými v čl. II až XXI. Prechod pôsobností podľa odseku 1 na účely tohto zákona je prenesenie výkonu pôsobností štátnej správy na obce a samosprávne kraje a prechod pôsobností v rozsahu ustanovenom zákonom z orgánov štátnej správy do samosprávnej pôsobnosti obcí a samosprávnych krajov.

V súlade s danou reorganizáciou vyznievajú aj listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní oboznámené a to Oznámenie Mesta K. zo dňa 1. júla 2002 adresované obžalovanej, že v zmysle vyššie cit. zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky sa dňom 1. júla 2002 stala zamestnankyňou Mesta K., kedy Mesto K. preberá všetky záväzky Krajského úradu v Prešove, pričom platové podmienky a pracovné zaradenie ostávajú nezmenené.

Súd ďalej na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi v rozsahu a spôsobom, ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní. Na základe mzdových listov v spise obsiahnutých boli obžalovanej ako riaditeľke zariadenia vyplatené celkové odmeny za kalendárny rok 2009 vo výške 4 500,- eur, za kalendárny rok 2010 vo výške 4 531,50 eur, za kalendárny rok 2011 vo výške 6 561,50 eur, za kalendárny rok 2012 vo výške 13 200,- eur, za kalendárny rok 2013 vo výške 13 100,- eur. Za celé uvedené obdobie jej teda boli vyplatené odmeny v celkovej výške 41 893,- eur. Súd sa oboznámil aj s jednotlivými návrhmi Mesta K. na poskytnutie odmeny štatutárnemu zástupcovi podľa zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len návrhmi) za obdobie rokov 2009 až 2013. Predmetné návrhy obsahovali označenie štatutárneho zástupcu organizačného útvaru, stručné odôvodnenie, podpis vecne príslušného vedúceho zamestnanca, podpis prednostu Mestského úradu, podpis primátora, miesto a dátum vydania. Na základe návrhu zo dňa 2.7.2009 bolo zistené, že primátor Mesta K. schválil obžalovanej ako štatutárnej zástupkyňi Zariadenia pre seniorov odmeny vo výške 500,- eur, návrhom zo dňa 8.10.2009 odmeny vo výške 300,- eur, návrhom zo dňa 8.10.2009 odmeny vo výške 300,- eur, návrhom zo dňa 1.4.2010 odmeny vo výške 300,- eur, návrhom zo dňa 6.7.2010 odmeny vo výške 300,- eur, návrhom zo dňa 1.7.2010 odmeny vo výške 500,- eur, návrhom zo dňa 4.7.2011 odmeny vo výške 400,- eur, návrhom zo dňa 5.10.2011 odmeny vo výške 500,- eur, návrhom zo dňa 6.12.2011 odmeny vo výške 400,- eur, návrhom zo dňa 29.3.2012 odmeny vo výške 300,- eur, návrhom zo dňa 3.7.2012 odmeny vo výške 600,- eur, návrhom zo dňa 30.9.2012 odmeny vo výške 400,- eur, návrhom zo dňa 30.11.2012 odmeny vo výške 400,- eur, návrhom zo dňa 1.7.2013 odmeny vo výške 400,- eur, návrhom zo dňa 30.11.2013 odmeny vo výške 600,- eur. Vzhľadom na absenciu vyjadrenia a podpisu primátora Mesta K. v návrhu zo dňa 6.12.2011 má súd za to, že odmena vo výške 400,- eur bola vyplatená v rozpore so zákonom a teda neoprávnene. Celková výška oprávnene vyplatených odmien obžalovanej za obdobie rokov 2009 až 2013 bola 5 500,- eur. Rozdiel medzi celkovo vyplatenými odmenami a odmenami vyplatenými na základe návrhov Mesta K. činil sumu vo výške 36 393,- eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a závery dokazovania súd obrane obžalovanej neuveril a jej výpoveď považoval za účelovú, miestami nelogickú v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Obžalovaná tým, že ako riaditeľka zariadenia pre seniorov udeľovala odmeny sama sebe odvolávajúc sa na smernicu, existencia ktorej nebola preukázaná, resp. bola spochybnená, konala v rozpore s ustanovením § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme a ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 553/2003/ Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, čím porušila povinnosť pri správe cudzieho majetku a spôsobila značnú škodu a teda svojim naplnila znaky skutkovej podstaty zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona.

Zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona sa dopustí ten, kto inému spôsobí značnú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok.

Porušiť povinnosť spravovať cudzí majetok znamená konať v rozpore s konkrétnym obsahom všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré páchatelia zaväzujú k okruhu a rozsahu určitých neopomenuteľných aktivít.

Podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme právne úkony za zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, robí orgán, ktorý ho vymenoval alebo zvolil. Ak je štatutárny orgán vymenovaný prezidentom Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu, robí právne úkony za zamestnávateľa vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak je štatutárny orgán vymenovaný alebo zvolený kolektívnym orgánom podľa osobitného predpisu robí právne úkony jeho predseda alebo iná fyzická osoba týmto orgánom poverená. V ostatných prípadoch robí právne úkony štatutárny orgán nadriadeného orgánu. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán, robí právne úkony štatutárny orgán zriaďovateľa. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán ani zriaďovateľa, robí právne úkony vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí.

Podľa § 20 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme zamestnávateľ môže poskytnúť zamestnancovi odmenu za kvalitné vykonávanie pracovných činností alebo za vykonanie práce presahujúcej rámec pracovných činností vyplývajúcich z dohodnutého druhu práce a za splnenie mimoriadnej úlohy alebo osobitne významnej pracovnej úlohy, alebo vopred určenej cieľovej pracovnej úlohy, prípadne ucelenej etapy

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266,- eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takejto sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takejto sumy.

Zariadenie pre seniorov, M. V. XX, K. bolo rozpočtovou organizáciou, napojenou svojimi príjmami a výdavkami na rozpočet mesta. Hospodárila samostatne podľa schváleného rozpočtu s prostriedkami, ktoré jej určilo mesto ako zriaďovateľ v rámci svojho rozpočtu.

Pri hodnotení dôkazov významných pre rozhodnutie o vine obžalovaného súd postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného zákona, teda hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich vzájomnom súhrne. Vykonaným dokazovaním mal súd nepochybne preukázať, že v období rokov 2009 až 2013 v K., na ul. M. V. Č.. XX, v Zariadení pre seniorov a Zariadení opatrovateľskej služby, ako vtedajšia riaditeľka zariadenia a štatutárna zástupkyňa rozpočtovej organizácie Mesta K.V., porušila ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme a ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 553/2003/ Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme tým, že okrem odmien, ktoré jej boli udeľované v období rokov 2009 až 2013 Mestom K., na základe návrhov odsúhlasených a podpísaných primátorom Mesta K. na udelenie odmien, sama pri rozhodovaní o udeľovaní odmien svojím zamestnancom, rozhodovala o udeľovaní odmien aj pre jej osobu ako riaditeľku zariadenia pre seniorov a štatutárnu zástupkyňu zariadenia, na čo nemala oprávnenie, pričom v roku 2009 jej celkovo bola vyplatená na odmenách suma 4.500,- eur, avšak podľa odsúhlasených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2009 len v sume 800,- eur, v roku 2010 jej bolo vyplatená na odmenách suma 4.531,50,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K., jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2010 len v sume 1.100,-€, v roku 2011 jej bola vyplatená na odmenách suma 6.561,50,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2011 len v sume 900,- eur, v roku 2012 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.200,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2012 len v sume 1.700,- eur a v roku 2013 jej bola vyplatená na odmenách suma 13.100,- eur, avšak podľa schválených a podpísaných návrhov odmien od Mesta K. jej bolo schválené vyplatenie odmien za rok 2013 len v sume 1.000,- eur, čím takto spôsobila pre Zariadenie pre seniorov a Zariadenie opatrovateľskej služby, M.Š. V. Č.. XX, K. najmenej v sume 36.393,- eur,

Vzhľadom na vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní súd upravil v skutkovej vete rozsudku výšku oprávnené vyplatených odmien za rok 2011 zo sumy 1 300,- eur uvedených v obžalobe na sumu 900,- eur (v spise sa síce nachádza písomný návrh na poskytnutie odmeny štatutárnemu zástupcovi

zo dňa 6.12.2011 na čl. 213 na sumu 400,- eur, avšak vzhľadom k tomu, že na predmetnom návrhu absentuje podpis primátora, súd ho vyhodnotil ako odmenu poskytnutú v rozpore so zák. č. 553/2003 Z. z) a za rok 2012 zo sumy 1 100,- eur na sumu 1 700,- eur (oboznámením sa s návrhom na poskytnutie odmeny štatutárnemu zástupcovi zo dňa 3.7.2012 čl. 375 mal súd preukázané, že odmena vo výške 600,- eur bola priznaná oprávnene v súlade so zákonom) a následne aj výšku celkovej škody na sumu 36 393,- eur. Súd v rozsudku teda vykonal len zmeny v skutkovej vete, teda upravil skutok tak, aby zodpovedal dokazovaniu na hlavnom pojednávaní. K zachovaniu totožnosti skutku stačí, pokiaľ v skutku, ktorý je popísaný v obžalobe a následne zistený na hlavnom pojednávaní, je totožný následok.

Z priestupkového registra mal súd zistené, že obžalovaná doposiaľ nebola priestupkovo postihnutá. Z odpisu registra trestov bolo zistené, že obžalovaná bola doposiaľ jedenkrát súdne trestaná a to Trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 7T 76/2015 zo dňa 17.6.2015, právoplatný dňa 22.7.2015, ktorým ju súd uznal vinnou z prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zákona, za čo jej bol uložený peňažný trest vo výške 1 200,- eur, náhradný trest odňatia slobody 6 mesiacov.

Súd potom zvážil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V tomto prípade nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť ani priťažujúca okolnosť. Vzhľadom k tomu súd pri výmere trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona.

Zákonom ustanovená trestná sadzba pri zločine porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 3 Tr. zákona je tri až desať rokov. V zmysle ustanovenia § 51 ods. 1 Tr. zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 podmienične odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatel'ovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súd mal za to, že na obžalovanú nie je nevyhnutné pôsobiť trestom spojeným s odňatím slobody, na jej nápravu a ochranu spoločnosti postačí uloženie trestu podmieničného a preto jej uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 rokoch s podmieničným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 4 rokov, zároveň v zmysle § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zákona súd rozhodol uloženie povinnosti povinnosti podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Vzhľadom k tomu, že poškodená strana Zariadenie pre seniorov a zariadenie opatrovateľskej služby, M. V. XX, K. si včas uplatnila nárok na náhradu škody, súd postupoval podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku a obžalovanej uložil povinnosť nahradiť poškodenej strane škodu tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. So zvyškom nároku na náhradu škody, keďže rozhodovanie o tomto nároku by presahovalo rámec trestného konania, súd poškodenú stranu postupom podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

inému spôsobila značnú škodu tým, že porušila všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok,

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.